

Asia: VN/2245/2020

Luonnos hallituksen esitykseksi eduskunnalle laeiksi tekijänoikeuslain ja sähköisen viestinnän palveluista annetun lain 184 §n muuttamisesta

Vastaajan rooli ja toimiala. Valitse parhaiten kuvaava

1. Tekijä tai esittävä taiteilija (ml. näitä edustavat yhdistykset ja muut organisaatiot)

Elokuva- ja näytelmätaide

2. Sisältöteollisuus (ml. näitä edustavat yhdistykset ja muut organisaatiot)

-

3. Välittäjät (ml. näitä edustavat yhdistykset ja muut organisaatiot)

-

4. Työntekijä- tai työnantajaliitto

-

5. Kulttuuriperintöorganisaatio (ml. näitä edustavat yhdistykset ja muut organisaatiot)

-

6. Opetus- ja tutkimusalan organisaatio

-

7. Julkinen sektori

-

8. Kansalainen, kuluttaja tai muu loppukäyttäjä (ml. näitä edustavat yhdistykset ja organisaatiot) tai muu yhteisö

-

Yleistä. Valitkaa jokin näistä, ellei esityksestä ole tarkempaa lausuttavaa

Valitkaa jokin näistä, ellei esityksestä ole tarkempaa lausuttavaa. Jättäkää tällöin vastaamatta tätä seuraaviin kysymyksiin.

1. Kysymyksiä esityksestä kokonaisuudessaan

Esityksellä pyritään modernisoimaan tekijänoikeutta ja saattamaan se paremmin vastaamaan digitaalisen ajan vaatimuksia. Onko esitys kokonaisuudessaan oikeansuuntainen?

Ei. Perustelkaa halutessanne lyhyesti: [Esitys ei ole oikeansuuntainen. Digitaalisen ajan vaatimuksiin vastaaminen on tehty yksipuolisesti tekijänoikeuden käyttäjien hyväksi, unohtaen, että tekijänoikeusjärjestelmän toimivuus edellyttää heikomman osapuolen suojelua. DSM-direktiivi tunnustaa toimivien markkinoiden edellyttävän tekijöiden heikon neuvottelu-aseman parantamista, ja edellyttää jäsenvaltioita ryhtymään lainsäädännöllisiin toimenpiteisiin direktiivin tavoitteisiin pääsemiseksi. Nyt annetulla esityksellä direktiivin tavoitteet eivät toteudu, vaan tekijät olisivat jatkossakin heikossa neuvotteluasemassa korvauksista sopiesaan, sopimuksia tehdessään sekä selvittäessään teostensa käyttöä. Esitys ei edistä tekijöiden mahdollisuuksia saattaa riitaisuuksia käsiteltäväksi, mikä olisi ehdoton edellytys tekijänoikeusjärjestelmän toimivuudelle. SELO vaatii esityksen palauttamista valmisteluun ja sen kirjoittamista uudelleen direktiivin kolmannen luvun osalta. Kolmannen luvun artikkelit ovat luonnoksessa näennäisesti ja paikoin direktiivin vastaisesti implementoitu tai jätetty kokonaan implementoimatta. SELO vaatii lisäksi esityksen perustelutekstin korjaamista. Esityksen perusteluissa on runsaasti asenteellisia ja totuudenvastaisia väitteitä. Esimerkiksi väite sivulta 41: ”Tyypillisesti tekijänoikeusaloilla tekijät ovat vapaan ammatin harjoittajia, jotka eivät saa palkkaa työstään, vaan teosten kaupalliseen menestykseen perustuvia rojalteja. Niillä aloilla, joilla tekijät ovat työ- tai virkasuhteissa, kuten esimerkiksi ohjelmisto- ja peliteollisuudessa, tekijänoikeusjärjestelmän merkitys jää tältä osin vähäiseksi.” Elokuvaohjaajat työskentelevät pääosin määräaikaisissa työsuhteissa. Tekijänoikeusjärjestelmän merkitys on heille siitä huolimatta erittäin tärkeä. On vaikea ymmärtää, kuinka esitykseen on päätytty runsain määrin näin räikeän virheellisiin väitteisiin. Perustelut ohjaavat osaltaan lain tulkintaa, minkä vuoksi tällaisia väitteitä ei saa jättää lopulliseen esitykseen. Virheellisten ja asenteellisten väitteiden suuren määrän vuoksi lausuntokierroksella on käytännössä mahdotonta eritellä näistä jokaista. Sen vuoksi hallituksen esitys tulee kokonaisuudessaan palauttaa valmisteluun. Nykytilan kuvaus ja vaikutusten arviointi on puutteellista, paikoin virheellistä ja olennaisilta osin jätetty tekemättä.]

Esityksessä pyritään saavuttamaan oikeudenmukainen tasapaino tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden, sisältöteollisuuden ja muiden kaupallisten toimijoiden sekä yhteiskunnan (ml. kulttuuriperintölaitosten, oppilaitosten ja kansalaisten ja loppukäyttäjien) etujen välillä. Onko esitys kokonaisuudessaan tältä osin oikeansuuntainen?

Ei. Perustelkaa halutessanne lyhyesti: [Luonnoksessa ei ole saavutettu oikeudenmukaista tasapainoa tekijöiden ja teoksia hyödyntävien tahojen neuvotteluaseman kannalta. Luonnos ei ole tasapainoinen eri intressiryhmien etujen yhteensovittamisessa, vaan menee huomattavasti direktiiviä pidemmälle käyttäjälähtöisessä asenteessa unohtaen tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden oikeudet edut. Direktiivin 3 luku sisältää säännöksiä, joiden tavoitteena on vahvistaa tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden asemaa tekijänoikeuden hyödyntämistä koskeissa sopimussuhteissa (luonnos, s. 10). Kuten direktiivin johdannossa (72,75) todetaan: tekijät ja esittävät taiteilijat ovat lisenssin myöntäessään, myös omien yritystensä välityksellä, yleensä heikommassa sopimusasemassa. Koko luvun implementointia tulisi tarkastella näistä lähtökohdista käsin, mutta näin ei luonnoksessa ole tapahtunut. Työsuhteiset ja itsensä työllistävät tekijät on lisäksi useassa

kohtaa esityksessä asetettu keske-nään eri asemaan tekijänoikeudellisen suojan osalta vastoin direktiiviä. Näin on tehty esimer-kiksi väittämällä totuudenvastaisesti, ettei työsuhteisilla tekijöillä ole tarvetta saada avoimuus-velvoitteen edellyttämää raporttia teostensa käytöstä (s. 92). Kaiken kaikkiaan sopimussuhteiden sääntelyä koskevat 18-23 artiklat on implementoitu mini-mitasolla, direktiivin vastaisesti, tai jätetty kokonaan implementoimatta, kuten 18 artiklan oi-keus asianmukaiseen ja oikeasuhtaiseen korvaukseen ja 21 artiklan oikeus vaihtoehtoiseen riidanratkaisuun. Tekijänoikeuden perusta ja merkitys ohitetaan luonnoksessa. Tämän esityksen vieminen eteenpäin merkitsisi muutosta perustaan, jolle suomalainen tekijänoikeuslainsäädäntö on ra-kentunut. Tekijänoikeuden lähtökohta Suomessa, kuten myös Suomea sitovissa kansainvälis-sä sopimuksissa on ollut seuraava (esim. KM 2002:5): "Tekijänoikeuslainsäädännön keskeisenä tavoitteena on edistää henkistä luomistyötä sen eri muodoissa. Tunnustamalla tekijöiden oi-keuden määrätä teostensa hyväksikäytöstä yhteiskunta kannustaa luovaa toimintaa." Tekijänoikeus edistää luovaa työtä tunnustamalla tekijälle yksinoikeuden teokseensa. Toisaalta tekijänoikeuteen voidaan tehdä rajoituksia perustuen sivistyksellisiin ja muihin tärkeisiin etui-hin. Rajoituksia tulkitaan suppeasti ja niiden täytyy täyttää tietyt ehdot (mm. direktiivin joh-danto, kohta 6). Lausunnon kohteena oleva esitys sivuuttaa tekijänoikeuden keskeisen kannustinmekanismin eli tekijän suojaamisen. Lisäksi esitys sivuuttaa varsin kevyin perustein tekijöiden perustuslailla taatun omaisuuden suojan. Esityksessä tekijänoikeuslainsäädännön tavoitteeksi on jäänyt enää teosten saatavuuden edistäminen (luonnos s. 45). Luonnoksessa korostetaan vain teosten käy-tön helpottamista ja asetetaan keinotekoisesti tekijän suoja ja sananvapaus vastakkain. Esitys tulisi valmistella uudestaan ottaen tasapainoisemmin huomioon oikeudenhaltijoiden heikompi neuvotteluasema. Kokonaisuutena esitys heikentäisi tekijöiden asemaa merkittävästi. Tasapaino-ongelma seuraa esityksessä kautta linjan (mm. opetuspoikkeus, luku 6 a, satunnainen sisällyttäminen 23 §, jul-kinen esittäminen, kustannussopimukset, edelleen lähettämisen hävittäminen). Esitys ei huomioi direktiivin 3. luvun artiklojen keskinäistä riippuvuussuhdetta. Tekijän oikeus korvauksen kohtuullistamismekanismiin (art. 20) voi toteutua vain, jos tekijä saa avoimuusvel-voitteen edellyttämiä tietoja (art. 19). Avoimuusvelvoite ja kohtuullistamismekanismi edellyt-tävät puolestaan toteutuakseen, että tekijöille on taattu vaihtoehtoinen riitojenratkaisumenet-tely (art. 21). Esityksen mukaan kohtuullistamismekanismia ja vaihtoehtoista riitojenratkaisu-menettelyä ei implementoida, ja avoimuusvelvoitetta supistetaan merkittävästi direktiivin tar-koitukseen verrattuna. Näin ollen direktiivin tarkoitusta tekijöiden aseman parantamiseksi ei saavuteta. SELO katsoo, että aito tasapaino audiovisuaalisen alan toimijoiden keskuudessa voidaan saavuttaa kollektiivista sopimista edistämällä sekä matalan kynnyksen riidanratkaisumenetelmän luomisella. Esitys ei luo mahdollisuuksia kummallekaan keinolle.]

Puuttuuko esityksestä kokonaan jotain sellaista, mistä olisi tarpeen säätää tässä yhteydessä? Mikä?

Direktiivin mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että tekijällä on oikeus asianmukaiseen ja oikeasuhtaiseen korvaukseen teoksensa käytöstä (art. 18). Esityksessä väitetään virheellisesti, että voimassa oleva tekijänoikeuslain 29 § kattaa artikla 18:n vaatimukset alkuperäisestä kohtuullisuudesta ja tarjoaa mahdollisuuden sopimuksen jälkiperäiseen kohtuullistamiseen.

Asianmukaisen ja oikeasuhtaisen korvauksen periaatteesta tulee säätää asiaa koskevalla uudella säännöksellä, kuten Ruotsissa esitetään tehtäväksi. Ruotsin esityksen mukaan on syytä olettaa, että laissa säädetty oikeus kohtuulliseen korvaukseen vahvistaa tekijöiden asemaa, ja siksi direktiivin periaate tulee panna täytäntöön.

Esityksessä on jätetty säätämättä vaihtoehtoisesta, matalan kynnyksen riitojenratkaisumekanismista tekijöille (art. 21). Esityksessä väitetään, että tekijät voivat turvautua jo olemassa oleviin

menettelyihin, kuten välimiesmenettelyyn tai sovitteluun. Selvittämättä on jäänyt, ovatko tekijät tosiasiansa turvautuneet olemassa oleviin menettelyihin aiemmin. Esitetyt vaihtoehdot riidanratkaisumenettelyt eivät tue direktiivin tavoitteita, sillä 1) välimiesmenettely estää saman asian käsittelyn tuomioistuimessa, 2) välimiesmenettely ja sovittelu edellyttävät sopimuskumppanin suostumusta 3) välimiesmenettely ja sovittelu ovat kalliita 4) välimiesmenettely ja sovittelu eivät mahdollista tekijän henkilöllisyyden salaamista. Esitys ei siten tue direktiivin tavoitetta madaltaa tekijöiden kynnyksiä riitojenratkaisuun. Tältä osin esitystä on pidettävä erityisen epäonnistuneena.

Esityksessä on tunnistettu se, että yksittäisillä sisällön tuottajilla ei ole mahdollisuuksia käynnistää oikeudenkäyntejä, mutta unohdettu, että tilanne on sama yksittäisillä tekijöillä. Ratkaisu ilmentää hyvin koko esitystä leimaavaa epätasapainoa tekijöiden ja käyttäjien aseman ja etujen välillä.

Kuten direktiivin 72 johdantokappaleessa todetaan, tekijät ja esittävät taiteilijat ovat heikommassa sopimusasemassa myös toimiessaan yritystensä kautta. Tämän takia on tärkeää, että asiakokonaisuuteen liittyvät tekijänoikeuslain säännökset ulotetaan omien yritystensä kautta toimiviin tekijöihin ja esittäviin taiteilijoihin. Samoin heikommassa asemassa ovat tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden perikunnat.

2. Kysymyksiä tekstin- ja tiedonlouhinnasta (TekL 13 b §, DSM-direktiivin 3 ja 4 artikla)

Tekijänoikeuslakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi 13 b § kappaleen valmistamisesta tiedonlouhintaa varten. Pykälällä pannaan täytäntöön DSM-direktiivin 3 artikla (tiedonlouhinta tieteelliseen tarkoitukseen) ja 4 artikla (tiedonlouhinta yleiseen tarkoitukseen). Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia.

-

3. Kysymyksiä teosten käytöstä opetustoiminnassa ja tieteellisessä tutkimuksessa (TekL 14, 18, 19 a, 21, 50 c, 64 c §, DSM-direktiivin 5 artikla)

a. Teosten käyttäminen opetustoiminnassa ja tieteellisessä tutkimuksessa (TekL 14 §:n 1 ja 4 momentti)

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

b. Opetuksessa käytettävät kokoomateokset (TekL 18 §)

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia.

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

c. Korvausta hallinnoiva yhteishallinnointiorganisaatio (TekL 19 a §)

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

d. Julkinen esittäminen (TekL 21 §)

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

e. Opetuskäyttöä koskevan rajoituksen alueellinen soveltaminen (TekL 64 c §)

Kannatamme muutettuna

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

4. Kysymyksiä kulttuuriperinnön säilyttämisestä (TekL 16.1 §, 16 d ja 16 e §, DSM-direktiivin 6 artikla)

Tekijänoikeuslain 16 §:n 1 momentissa säädettäisiin yleisölle avoimen yleishyödyllisen kirjaston, arkiston tai museon oikeudesta valmistaa kappaleita omissa kokoelmissaan olevasta teoksesta kulttuuriperinnön säilyttämistä varten. Nykyistä 16 d ja 16 e §:ää muutettaisiin niin, että valtioneuvoston asetuksen sijasta arkistoja, kirjastoja ja museoita koskevien säännösten organisatorisesta soveltamisalasta säädettäisiin jatkossa tyhjentävästi 16 e §:ssä. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Kannatamme muutettuna

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

5.1. Yleisiä kysymyksiä, jotka liittyvät kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käyttöön kulttuuriperintölaitoksissa

a. Kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käytöstä kulttuuriperintölaitoksissa säädettäisiin 16 g – 16 j §:ssä. Käytön piiriin voisi kuulua ainoastaan kulttuuriperintölaitosten kokoelmiin kuuluvia teoksia. Valmistelussa on lähdetty siitä, että direktiivin salliman ”kaupallisesta jakelusta poistuneen teoksen (tai teosjoukon)” käytön tavoitteena on varmistaa, että sopimuslisenssin tai tekijänoikeuden rajoituksen nojalla tapahtuvalla käytöllä ei olisi merkittäviä kielteisiä vaikutuksia teosten kaupallisiin markkinoihin. Yhdyttekö tähän käsitykseen? Jos ette, miten direktiivin käsite tulisi ymmärtää?

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

b. Ehdotetun 16 g §:n mukaan kulttuuriperintölaitoksen kokoelmassa olevan teoksen tai teosten joukon saisi sopimuslisenssin nojalla saattaa yleisön saataviin maantieteelliset rajat ylittävästi (64 d §). Yhdyttekö

siihen, että on tarkoituksenmukaista, että yhteishallinnointiorganisaatio tekee arvioinnin siitä, voidaanko käyttölupa teokseen myöntää siten, ettei sillä olisi haitallista vaikutusta käyttöluvan kohteena olevan teosjoukon kaupallisiin markkinoihin? Jos ette, kenen tulisi tehdä tämä arvio ja millä perustein arvio tulee tehdä?

SELO yhtyy Kopioston lausumaan tältä osin.

c. Kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käyttämisestä tekijänoikeuden rajoituksen nojalla eräissä tapauksissa säädettäisiin 16 h §:ssä. Pykälässä asetetaan tietyt kriteerit, joiden täyttyessä teoksen voidaan katsoa poistuneen kaupallisesta jakelusta, ellei tiedossa ole, että teos on edelleen kaupallisessa jakelussa. Kriteerien tavoitteena on helpottaa sen arvioimista, milloin teoksen voidaan (yleensä) katsoa poistuneen kaupallisesta jakelusta. Onko säännöksistä apua sen arvioimisessa, millä edellytyksin teoksia saa käyttää tekijänoikeuden rajoituksen nojalla?

Kyllä, mutta kriteereitä tulee muuttaa. Miten? [SELO yhtyy Kopioston lausumaan.]

d. Ehdotetun 16 j §:n mukaan pääasiallinen vastuu tietojen ilmoittamisesta Euroopan immateriaalioikeusvirastoon olisi kulttuuriperintölaitoksilla. Kielto-oikeuden käyttämisestä voisi ilmoittaa myös yhteishallinnointiorganisaatio. Ehdotukseen ei sisälly säännöksiä ns. yhteyspisteestä (Contact Point), joka päättäisi, mitkä organisaatiot voivat käyttää Euroopan immateriaalioikeusviraston kaupallisesta jakelusta poistuneita teoksia koskevaa tietokantaa. Tarvitaanko Suomessa tällaista yhteyspistettä ja jos tarvitaan, minkä tahon tulisi hoitaa tehtävä?

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

5.2. Tarkemmat pykäläkohtaiset kannat TekL 16 g - 16 j sekä 64 d §:stä

a. Kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käyttäminen sopimuslisenssin nojalla (TekL 16 g §)

Kannatamme muutettuna

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

b. Kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käyttäminen rajoituksen nojalla eräissä tilanteissa (TekL 16 h)

-

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

c. Kielto-oikeuden käyttäminen (TekL 16 i §)

Kannatamme sellaisenaan

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

d. Kaupallisesta jakelusta poistuneiden teosten käyttöä koskevien tietojen rekisteröinti (TekL 16 j §)

Kannatamme sellaisenaan

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

6. Kysymyksiä sopimuslisenssijärjestelmästä (TekL 26 §, DSM-direktiivin 12 artikla)

a. DSM-direktiivin 12 artiklassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus säätää vaikutukseltaan laajennetusta kollektiivisesta lisensioinnista. Suomessa hyödynnettäisiin tämä kansallinen liikkumavara säilyttämällä tekijänoikeuslain 26 §:ssä säädetty sopimuslisenssijärjestelmä. Pykälää ehdotetaan kuitenkin direktiivin perusteella tarkennettavaksi. Samassa yhteydessä tehtäisiin eräitä teknisiä ja rakenteellisia muutoksia pykälään. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Kannatamme sellaisenaan

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

b. DSM-direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a-alakohdassa edellytetään yhteishallinnointiorganisaation olevan valtuutustensa perusteella riittävän edustava lisenssin kohteena olevien teosten oikeudenhaltijoiden ja oikeuksien suhteen. Miten riittävä edustavuus varmistetaan, ja miten sitä tulisi arvioida sopimuslisenssiorganisaation hyväksymisen yhteydessä?

Selo yhtyy Kopioston lausumaan.

c. Olennaisimmat muutokset 26 §:ssä koskisivat direktiivin 12 artiklan mukaista velvoitetta tiedottaa tekijöille sopimuslisensseistä, tekijän oikeudesta hakea korvausta sekä kielto-oikeuden käyttämisestä. Ehdotus perustuu siihen, että yhteishallinnointiorganisaatiot itse esittävät suunnitelman siitä, miten tekijöille (ja erityisesti ns. ”ulkopuolisille tekijöille”) tiedotetaan direktiivin edellyttämistä asioita. Näin tarvittavat toimenpiteet pysyisivät oikeasuhtaisina tekijöiden etua ajatellen. Onko tämä lähtökohta perusteltu, vai tulisiko tiedottamisesta säätää tarkemmin laissa ns. ”ulkopuolisten tekijöiden” oikeuksien turvaamiseksi? Jos pitäisi säätää tarkemmin, mitä velvoitteita tulisi asettaa?

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

7.1. Alkuperäinen lähetystoiminta

Pykäliin ehdotetaan muutoksia, joiden tavoitteena on selkeyttää nykyisiä, varsin vaikeaselkoisina pidettyjä säännöksiä. Lisäksi ehdotuksella pantaisiin täytäntöön verkkolähetysdirektiiviä siten, että 25 f §:ssä alkuperäiseen lähetystoimintaan rinnastettaisiin lähettäjäyrytysten verkko-oheispalvelut (esim. YLE Arena) ja 64 b §:ään tehtävällä muutoksella varmistettaisiin, että alkuperäiseen lähetystoimintaan hankitut oikeudet kattavat myös radiolähetysten sekä television uutis- ja ajankohtaisohjelmien lähettämisen EU:n alueella, ellei toisin ole sovittu. Verkkolähetysdirektiivin 8 artiklan säännökset, jotka koskevat oikeuksien hankkimista silloin, kun lähettäjäyryitys ei oman toimintansa puitteissa itse lainkaan lähetä lähetystä, vaan sen tekee jakelijayryitys, ehdotetaan sisällytettäväksi alkuperäistä lähetystoimintaa koskevaan 25 f §:ään. Direktiivi mahdollistaa sen, että tällaisissa tapauksissa voidaan nojautua samankaltaiseen lisensiointimalliin kuin edelleenlähetyksen yhteydessä. Valmistelussa on arvioitu, että Suomessa ei esiinny direktiivin 8 artiklassa tarkoitettuja tilanteita, eikä siten ole pidetty tarpeellisena

käyttää hyväksi direktiivin tarjoamaa mahdollisuutta, että tarvittavia oikeuksia voitaisiin hankkia pakollista kollektiivista hallinnointia koskevan sääntelyn perusteella yhteishallinnointiorganisaatiolta. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

7.2. Radio- ja televisio-ohjelmien edelleenlähettäminen

Tekijänoikeuslain 25 h §:ssä säädetään radio- ja televisiolähetysten samanaikaisesta ja muuttamattomasta edelleenlähettämisestä. Säännöksillä virtaviivaistetaan lisensiointimarkkinoiden toimintaa tilanteessa, jossa oikeuksien hankkiminen voisi muuten olla haastavaa. Ehdotetuilla säännöksillä pantaisiin täytäntöön verkkolähetysdirektiivin säännökset ja selkeytettäisiin edelleenlähettämisestä koskevia säännöksiä. Lisäksi ehdotetaan, että myös lähettäjäyritysten verkko-oheispalveluiden edelleen lähettäminen olisi mahdollista hankkimalla tarvittavat oikeudet yhteishallinnointiorganisaatiolta sekä edellyttäen, että myös lähettäjäyrityksen suostumus on saatu. Taustalla on se, että verkko-oheispalveluihin usein estetään pääsy asettamalla teknisiä esteitä, ns. maarajoituksia. Esimerkiksi Ruotsin SVT:n kanavien edelleenlähettämiseen on mahdollista hankkia oikeuksia keskitetysti, mutta tämä ei ole koskenut SVT:n verkko-oheispalveluita. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

Kannatamme muutettuna

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO yhtyy Kopioston lausumaan.

8.1. Tekijän korvausoikeus ja korvausten kohtuullistaminen

Esitys sisältää muutoksia tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden aseman parantamiseksi hyödyntämissopimuksissa. DSM-direktiivin 18 artiklassa säädetään yleisestä periaatteesta, jonka mukaan tekijä tai esittävä taiteilija on oikeutettu asianmukaiseen korvaukseen teosten kaupallisesta hyödyntämisestä, ja 20 artiklassa korvausta koskevan sopimusehdon sovittelusta muuttuneista olosuhteista johtuen. Voimassa olevan tekijänoikeuslain 29 §:ssä säädetään (direktiiviä laajemmin) kohtuuttoman sopimusehdon sovittelusta, ja pykälän perusteella on mahdollista kohtuullistaa niin alun perin kohtuutonta sopimusehtoa kuin reagoida muuttuneista olosuhteista johtuvaan kohtuullistamistarpeeseen. Näin ollen ehdotetaan vain huomioon otettavien kriteerien laajentamista vastaamaan paremmin direktiivissä lueteltuja arviointikriteerejä. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

Kysymyksenasettelussa viitattu, vuonna 2015 voimaan tullut tekijänoikeuslain 29 § koskee kohtuuttoman sopimusehdon sovittelua teoksen alkuperäisen tekijän luovuttaessa oikeuksiaan edelleen. Toisin kuin kysymyksenasettelussa annetaan ymmärtää, ei kyseinen sovittelusäännös

tarkoita, että asianmukaisen ja oikeasuhtaisen korvauksen periaate olisi Suomessa lain tasoisena voimassa, vaikka 29 § mahdollistaakin myös luovutuksesta maksettavan korvauksen sovittelun. Tekijänoikeuslaista puuttuu tällä hetkellä säännös, joka turvaisi korvauksen kohtuullisuutta jo alun perin (vs. jälkiperäisesti toteutettava sopimusehdon sovittelu).

Luonnoksessa ei ole arvioitu millään tavalla nykytilaa sen suhteen, toteutuuko ns. kohtuullisen korvauksen periaate Suomessa. Tietoa asiasta olisi ollut saatavilla runsaasti.

Tekijät ja esiintyvät taiteilijat ovat usein heikommassa neuvotteluasemassa sopimuksia tehdessään. Tämä tuli esiin jo vuonna 2014 tekijänoikeuslakia muutettaessa. Lainmuutoksen esitöissä (HE 181/2014, s. 46) todetaan, että

”Syynä nykyisen sovittelusäännöksen käytön vähäisyydelle on paitsi säännöksen yleisluontoisuus myös se, että tekijänoikeuden alalla tekijöiden on yleisesti vaikea puuttua yksittäisten sopimusehtojen kohtuuttomuuteen. Tämä on johtunut siitä, että tekijä voi epäkohtiin puuttuessaan menettää tulevia työtilaisuuksia saman toimijan tai saman alan toimijoiden kanssa. Pienillä markkinoilla tekijät ovat riippuvaisia pääsääntöisesti kaikista tarjolla olevista työtilaisuuksista.

Tarkoitus on, että ehdotuksella lisättäisiin tietoisuutta sovittelumahdollisuudesta sekä hyvän sopimustavan merkityksestä ja siten vahvistettaisiin jo nykyisen lain mukaan olemassa olevaa mahdollisuutta tekijänoikeuden luovutuksesta tehdyn sopimuksen kohtuullistamiseen niissä tapauksissa, joissa se on tarpeen.

Säännöksillä pyrittäisiin vaikuttamaan sopimusten kohtuullisuuteen jo niiden tekemisvaiheessa. Tähän voitaisiin päästä muun muassa toimialojen yhteisten toimien kautta.

Opetus- ja kulttuuriministeriö ei pidä perusteltuna kollektiivisen sopimisen vahvistamista, järjestöille annettavaa kanneoikeutta eikä työsuhdetekijänoikeuden ulottamista uusille aloille tilanteessa, jossa sopimusten kohtuullisuutta koskevat käsitykset eroavat näin suuresti. Lausuntojen pohjalta muutettu esitys antaa kuitenkin mahdollisuuden tekijänoikeusalalla tapahtuvaan neuvottelukulttuurin muutokseen, jota opetus- ja kulttuuriministeriö seuraa. Laajemmat nykyistä oikeustilaa muuttavat säännökset tulisivat harkittaviksi, jos nyt ehdotettavat säännökset eivät tuo toivottua muutosta”.

Tekijänoikeuslain 29 §:n säätämisen yhteydessä opetus- ja kulttuuriministeriö on siten sitoutunut seuraamaan tekijänoikeusalan neuvottelukulttuurin kehittymistä ja harkitsemaan lisäsääntelyä, mikäli kehitystä ei tapahdu. Nyt laaditussa hallituksen esityksessä ei ole kuitenkaan selvitetty, onko tekijänoikeuslain 29 §:n säätämisen jälkeen tapahtunut toivottuja muutoksia. Hallituksen esityksessä ei ole selvitetty, onko TekL 29 §:n mahdollistamaa sovittelua sovellettu käytännössä, tai onko neuvottelukulttuuri kehittynyt vuodesta 2014.

SELO:n käsityksen mukaan TekL 29 §:n mukaista sovittelua ja tekijänoikeusalan neuvottelukulttuuria rasittavat edelleen samat ongelmat kuin vuonna 2014. Tilanne elokuva-alalla ei ole siten vuoden 2014 jälkeen parantunut, vaan tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden heikompa neuvotteluasemaa käytetään edelleen hyväksi.

Nykytilan huolellinen arviointi suhteessa vuonna 2015 toteutuneisiin lainsäädännön muutoksiin olisi osoittanut, ettei 29 § muutettunakaan riitä toteuttamaan direktiivin vaatimusta asianmukaisen ja kohtuullisen korvauksen toteutumisesta. Valmistelua on tältä osin pidettävä vakavasti puutteellisena. Luonnos ei sisällä sellaisia muutoksia, jotka parantaisivat tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden asemaa hyödyntämissopimuksissa.

Oikeasuhtaisuuden käsite on myös määritelty luonnoksessa virheellisesti siten, että sen katsotaan tarkoittavan vain tekijän panosta suhteessa teoksen mahdollisiin muihin tekijöihin. Määritelmä ei perustu direktiiviin. Yksityiskohtaisissa perusteluissa käytetty esimerkki oikeasuhtaisuuden määrittelystä on tulkintaa liian voimakkaasti ohjaavana poistettava.

Poistettava on myös pohdinta siitä, että jos teoksen luomiseen käytetystä ajasta on maksettu palkkaa, voisi kohtuullistaminen tulla kyseeseen vain, jos se on tehty osittain palkatta. Työsuhteessa tehdyn teoksen erilainen kohtelu ei perustu direktiiviin.

Direktiivin 18 artiklalla säädetään asianmukaisesta ja oikeasuhteisesta korvauksesta koskien tekijänoikeuden luovutusta. Hallituksen esityksessä kuitenkin sekoitetaan tekijälle työstä maksettu palkka tekijänoikeuden luovutuksesta ja hyödyntämisestä maksettavaan korvaukseen.

Elokuvaohjaajat työskentelevät pääosin työsuhteissa, joissa heille maksetaan palkkaa tehdystä työstä. Palkan lisäksi ohjaajat saavat tekijänoikeuskorvauksen luovutetuista tekijänoikeuksista sekä prosentuaalisen rojaltilosuuden teoksen kaupallisesta menestymisestä.

Hallituksen esityksessä väitetään virheellisesti, että tekijänoikeuden haltija voi saada korvauksen tekijänoikeuden luovutuksesta palkkana. Tällainen totuudenvastainen väite tulee poistaa hallituksen esityksen lopullisesta versiosta. Palkkaa voidaan maksaa ainoastaan tehdystä työstä.

Esityksen perusteluosa olisi omiaan heikentämään tekijöiden asemaa, mikäli myös työstä maksetut palkat huomioitaisiin tekijänoikeuden luovutuksesta saadun korvauksen kohtuullisuusarvioinnissa.

Lopullisesta versiosta tulee poistaa kaikki viittaukset tekijöiden saamiin palkkoihin, sillä tekijänoikeuslailla ei ole tarkoitus säätää työsopimuslakiin kuuluvasta työntekijän oikeudesta kohtuulliseen palkkaan.

Hallituksen esityksellä on luotu sellainen mielikuva, että prosentuaalinen rojaltisopimus johtaa asianmukaiseen ja oikeasuhtaiseen korvaukseen. Kuitenkin, rojaltisopimukset laaditaan säännönmukaisesti nettotuottosopimuksina. Sopimukset takaavat tuottajalle oikeuden vähentää tuotoista budjetin ylitykset, kaikki myynnistä aiheutuvat suorat kustannukset, hallintokuluvarauksen ja vielä varauksen satunnaisiin kuluihin. Sopimukset on usein kirjattu siten, ettei tekijöille tosiasiaa tilitetä rojalteja lainkaan. On siten virheellistä olettaa, että rojaltisopimus olisi lähtökohtaisesti tekijän kannalta asianmukainen ja oikeasuhtainen. SELO vaatii, että asia korjataan lopulliseen hallituksen esitykseen.

Vielä hallituksen esityksessä väitetään, ettei direktiivissä suljeta pois sitä mahdollisuutta, että myös kertakorvaukset voivat olla kohtuullisia. Hallituksen esitys on tältä osin kirjattu asenteellisesti tekijänoikeuden käyttäjien hyväksi ja antaen väärän kuvan direktiivin tarkoituksesta. Direktiivissä on nimenomaisesti todettu, ettei kertakorvaus saa olla pääsääntö ja edellytetty, että jäsenvaltio määrittää kertamaksun soveltamista koskevat erityistapaukset. Nyt hallituksen esityksellä ei ole lainkaan määritelty, milloin kertamaksua voidaan pitää kohtuullisena. Hallituksen esitys on siten kirjattu tältä osin virheellisesti ja puutteellisesti.

DSM-direktiivin mukaan jäsenvaltioiden olisi voitava vapaasti panna täytäntöön asianmukaisen ja oikeasuhteisen korvauksen periaate erilaisilla olemassa olevilla tai äskettäin käyttöön otetuilla mekanismeilla, joihin voivat sisältyä kollektiivinen sopiminen ja muut mekanismit, edellyttäen, että tällaiset mekanismit ovat sovellettavan unionin oikeuden mukaisia (johdantokappale 73).

Direktiivillä on siten pyritty mahdollistamaan periaatteen täytäntöönpano kollektiivisella sopimisella. Direktiivin tarkoituksesta huolimatta hallituksen esityksessä kollektiivinen sopiminen on tyrmätty kilpailulainsäädännön vastaisena. Näin, vaikka useat tekijät ja esittävät taiteilijat työskentelevät työsopimussuhteissa, joissa kollektiivinen sopiminen on unionin oikeuden mukaista.

Kuitenkin myös luonnoksessa todetaan, että esimerkiksi Saksassa on jo olemassa kollektiivisen sopimisen menettely turvaamassa tekijöiden neuvotteluasemaa. Itsensäyöllistäjien kollektiivinen sopiminen on mahdollista myös esimerkiksi Ruotsissa, Tanskassa, Norjassa ja Irlannissa.

Luonnoksessa ei ole myöskään millään tavalla viitattu tai perehdytty komission meneillään olevaan selvitykseen itsensäyöllistäjien kollektiivisesta neuvotteluoikeudesta. Selvityksen on tarkoitus valmistua vielä vuoden 2021 aikana. Todettakoon lisäksi, että EU:n ministeriöneuvos-to on jo vuonna 2018 ilmaissut, ettei kilpailuoikeus ole este sille, että itsensäyöllistäjät neuvottelisivat työehdoistaan kollektiivisesti.

Hallituksen esityksellä ei ole myöskään pyritty löytämään tilanteita, joissa kollektiivinen sopiminen voisi tarjota ratkaisuja. Kollektiivinen sopiminen olisi käyttökelpoinen mekanismi noudatettavista periaatteista sovittaessa. Tällainen sopimus ei ole unionin kilpailulainsäädännön vastaista. Kollektiivisesti voitaisiin sopia muun muassa säännöistä, milloin kertakorvaus voi olla asianmukainen ja oikeasuhtainen korvaus audiovisuaalisen teoksen oikeuksista. Kollektiivisella sopimisella olisi mahdollista löytää myös alan yhteisesti hyväksymät määritelmät sopimukselle, joka täyttää oikeasuhtaisuuden ja asianmukaisuuden vaatimukset.

Kollektiivinen sopiminen on ainoa tehokas keino oikeuden toteuttamiseksi. Kollektiivinen sopiminen myös lisää ennakoitavuutta ja oikeusvarmuutta, edistäisi hyvää vuoropuhelua, lisääi keskinäistä luottamusta, vähentäisi osapuolten transaktiokustannuksia, edesauttaisi selkeiden ja tasapainoisten käytäntöjen muodostumista ja mahdollistaisi eri sektoreiden erityispiirteiden ja kehityksen huomioimisen mahdollisimman tarkoituksenmukaisella tavalla.

Esityksen laatimisessa ei ole huomioitu tosielämän realiteetteja. Audiovisuaalisen alan tekijät ja esittävät taiteilijat nostavat säännönmukaisesti työttömyyspäivärahoja tuotantojen välissä. Usein tekijät työstävät tosiasiaa seuraavaa tuotantoaan työttömyyspäivärahojen varassa, vaikka järjestelmä ei tätä sallisikaan.

Luovaa työtä ei ole mahdollista tehdä jatkuvasti. Työn luonteeseen kuuluvat kaudet, jolloin seuraavaa teosta suunnitellaan ja kehitellään ilman rahoitusta tai työsuhdetta. Tekijänoikeusjärjestelmän tulisi toimia siten, että tekijät pystyisivät elättämään itsensä tuotantojen välissä tekijänoikeustuloilla. Tämä on mahdollista ainoastaan parantamalla tekijöiden asemaa muun muassa takaamalla heille lainsäädännöllä asianmukainen ja oikeasuhtainen korvaus tekijänoikeuden luovutuksesta, sekä alku- että jälkiperäisesti.

DSM-direktiivin sananmukainen implementointi parantaisi tekijöiden asemaa nykyisestä, ja voisi vähentää tekijöiden tarvetta turvautua työttömyyspäivärahoihin. Hallituksen esityksen vaikutuksia valtion talouteen ei ole arvioitu tältä kannalta lainkaan.

SELO pitää esityksen valmistelua tältä osin täysin puutteellisena.

SELOn ehdotus

Esimerkiksi Saksassa direktiivi on implementoitu siten, että tekijällä ei ole oikeutta vaatia sopimuksen kohtuullistamista, mikäli korvauksesta on sovittu kollektiivisesti. SELOn näkemyksen mukaan esityksellä pitäisi luoda Saksan tapaan malli, joka kannustaisi audiovisuaalisen alan toimijoita kollektiiviseen sopimiseen:

1. Lisätään tekijänoikeuslakiin uusi, asianmukaista ja oikeasuhtaista korvausta koskeva pykälä:

”Kun tekijät ja esittävät taiteilijat lisensoivat tai siirtävät yksinoikeutensa teostensa tai muun suojatun aineistonsa hyödyntämiseen, heillä on oikeus saada asianmukainen ja oikeasuhteinen korvaus.

Maksettu korvaus on sopimuksen tekohetkellä asianmukainen ja oikeasuhteinen, jos se on vähintään alalla yhteisesti laaditun suosituksen tai kollektiivisopimuksen mukainen. Tämä ei poista oikeutta lisäkorvaukseen artiklan 20 mukaisesti, mikäli kollektiivisesti ei ole sovittu hyödyntämisestä myöhemmin syntyneisiin tuloihin liittyvästä lisäkorvauksesta.”

2. Täydennetään tekijänoikeuslain voimassa olevaa 29 §:ää uudella, direktiivin artiklaa 20 vastaavalla momentilla:

”Tekijöillä ja esittävillä taiteilijoilla tai heidän edustajillaan on oikeus vaatia asianmukainen ja sopiva lisäkorvaus osapuolelta, jonka kanssa he ovat tehneet sopimuksen oikeuksiensa hyödyntämisestä, tai tällaisen osapuolen oikeudenomistajilta, kun alun perin sovittu korvaus osoittautuu suhteettoman pieneksi verrattuna kaikkiin teosten tai esitysten hyödyntämisestä myöhemmin syntyneisiin merkityksellisiin tuloihin, ellei korvauksen määräytymisen periaatteista ole sovittu kollektiivisesti.”

8.2. Tekijän oikeus selvitykseen teosten kaupallisesta hyödyntämisestä

Ehdotetun tekijänoikeuslain 30 §:n tarkoituksena on turvata tekijälle mahdollisuus saada tietoa teoksen kaupallisesta hyödyntämisestä. Kysymys on uudesta, pakottavasta säännöksestä. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

SELO vastustaa ehdotusta avoimuusperiaatteen (19 art) implementoinniksi. Ehdotus ei ole direktiivin mukainen. Ehdotuksessa on useita selkeitä puutteita direktiivin sisältöön ja sanamuotoon verrattuna. Direktiivin mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että tekijät ja esittävät taiteilijat saavat säännöllisesti ja vähintään kerran vuodessa ajantasaisia, merkityksellisiä ja kattavia tietoja teostensa ja esitystensä käytöstä ja siitä syntyneistä tuloista.

DSM-direktiivin mukaan jäsenvaltioiden on huomioitava avoimuusvelvoitetta täytäntöön pannessaan eri sisältöalojen erityispiirteet (johdantokappale 77). Esityksen mukaan tämä olisi olisi varsin vaikeaa ja aikaa vievää ja edellyttäisi erittäin perusteellista ja eri sidosryhmiä laajasti mukaan ottavaa selvitystyötä. Ilmeisesti tästä syystä avoimuusvelvoite on esitetty lakitekstiin yleislausekkeena, joka ei tarjoa alan toimijoille selvyttä uusista velvoitteista.

Lakiteksti ei myöskään kannusta osapuolia sopimaan noudatettavista menettelytavoista kollektiivisesti, vaikka kollektiivinen sopiminen olisi tarkoituksenmukainen menettely direktiivin implementoimiseksi eri sisältöalojen erityispiirteet huomioiden.

TekL 30 §:n perusteluissa korostetaan avoimuusvelvoitteen merkitystä aloilla, joilla tekijöiden tulonmuodostus perustuu yksinomaan rojalteihin ja tekijänoikeuskorvauksiin. SELO edellyttää, että perustelutekstiä korjataan tältä osin ja tunnustetaan myös sekamuotoisten tulojen saajien tarve kattaviin tietoihin teosten käyttämisestä.

Elokuvaohjaajien tulot muodostuvat palkoista, tekijänoikeuskorvauksista ja rojalteista. Lainsäädäntö tulee luoda sellaiseksi, että ohjaajilla olisi mahdollisuus tehdä luovaa työtä tuotantojen ja siten palkkatulojen välissä rojalteiden turvin. Tämä tavoite edellyttää, että ohjaajille luodaan lainsäädännöllä ehdoton oikeus DSM-direktiivin tarkoittamaan avoimuuteen teostensa hyödyntämisestä. Tietojen saanti on olennainen edellytys sille, että tekijät voivat arvioida korvauksen kohtuullisuutta ja käyttää 20 artiklan mukaista sopimuksen kohtuullistamismekanismia.

TekL 30.1 §:n 5. kohdan mukaan esitetään, että hyvän tavan mukaisuutta arvioitaessa huomioitaisiin alan mahdolliset käytännöt ja työehtosopimukset. Lakitekstiä tulee muuttaa siten, että työehtosopimus korvataan direktiivin mukaisesti sanoilla kollektiivinen sopimus. Euroopan komission mukaan tekijäjärjestöjen solmimat kollektiiviset sopimukset, jotka täyttävät DSM-direktiivin edellytykset, tulee ymmärtää direktiivissä tarkoitetuiksi kollektiivisiksi sopimuksiksi. Direktiivi ei edellytä, että kollektiiviset sopimukset solmittaisiin ainoastaan työehtosopimusosapuolten välillä.

Perustelutekstissä koskien TekL 30.1 §:n 5. kohtaa on lausuttu, että selvityksen antamista koskevista yksityiskohdista sovittaisiin tekijänoikeuden luovutussopimuksessa. SELO edellyttää, että selvityksen antamista koskevista yksityiskohdista määrätään lainsäädännöllä tai alakohtaisilla kollektiivisilla sopimuksilla. Yksityiskohtien jättäminen tekijöiden sopimusten varaan ei täytä DSM-direktiivin tarkoitusta suojata heikommassa asemassa olevaa sopimusosapuolta.

Ehdotetun pykälän 2. momentti ei perustu DSM-direktiiviin. Momentti asettaisi tekijät erittäin hankalaan asemaan, ja SELO edellyttää tämän poistamista lopullisesta lakitekstistä.

2. momentin osalta hallituksen esityksen perustelutekstiin on kirjattu näin:

Erityisesti työsuhteen puitteissa luotujen teosten osalta työntekijät ovat useimmiten varsin hyvin selvillä siitä, miten teoksia hyödynnetään työnantajan liiketoiminnassa. Tällöin ei ole tarkoituksenmukaista edellyttää, että työnantaja erikseen antaisi kirjallisen selvityksen teosten kaupallisesta hyödyntämisestä.

Hallituksen esityksestä ei ilmene, millä perusteella tällainen johtopäätös on tehty. Elokuvaohjaajat työskentelevät pääasiassa työsuhteisina työntekijöinä, mutta DSM-direktiivin toteamalla tavalla teosten hyödyntämisen avoimuudessa on toistuvasti vakavia puutteita. Avoimuusveloitteen noudattaminen on tärkeää myös työsuhteisten työntekijöiden osalta, eikä direktiivi mahdollista tekijöiden toisarvoista kohtelua sopimussuhteen muodon perusteella.

SELO edellyttää TekL 30 §:n 2. momentin poistamista lopullisesta lakitekstistä DSM-direktiivin vastaisena.

Säädösehdotus on vakavasti puutteellinen. Ehdotuksesta puuttuvat seuraavat direktiivin kohdat ja edellytykset kokonaan:

1. Ehdotuksessa selvitysvelvollisuus koskee ainoastaan kaupallista hyödyntämistä, josta on tullut tuloja. Direktiivin mukaan raportointivelvollisuus koskee kaikkea hyödyntämistä. Tekijöille ja esittäville taiteilijoille on olennaista saada tietoa teostensa kaikenlaisesta hyödyntämisestä.
2. Ehdotuksesta puuttuu direktiivin edellyttämä tietojensaantioikeus ”vähintään kerran vuodessa”. Ehdotus jättää tämän täysin auki ja riippuvaiseksi epämääräisestä hyvästä tavasta.
3. Direktiivin mukaan raportioijalle aiheutuva hallinnollinen taakka ei poista raportointivelvollisuutta, vaan ainoastaan kohtuullistaa raportin sisältöä. Ehdotuksessa hallinnollinen taakka on peruste, jolla raportointivelvollisuus voidaan välttää kokonaan, varsinkin kun hallinnollinen taakka verrataan tekijän saamaan korvaukseen.
4. Direktiivin mukaan tekijän panosta ei oteta huomioon, mikäli tiedot pyydetään korvauksen kohtuullistamista varten. Ehdotuksesta on unohtunut kokonaan direktiivin 19 art. 4 kohta eli se, että raportointivelvoite on aina, kun tekijä tai esiintyvä taiteilija pyytää tiedot korvauksen kohtuullisuuden tarkistamista varten.
5. Ehdotuksesta puuttuu selkeä maininta ja perustelut siitä, että oikeus saada selvitys koskee sellaisenaan myös esiintyviä taiteilijoita. Pelkkä pykäläviittaus 45 §:ssä ilman selkeitä perusteluja on omiaan aiheuttamaan turhia tulkinta- ja epäselvyytilanteita.

30 §:n 4 momentti tulee poistaa kokonaan. Ehdotuksella on tältä osin laajennettu perusteettomasti tekijän ja esittäjän taiteilijan salassapitovelvoitetta ja samalla rajoitettu tietojen käyttömahdollisuutta. Rajoitus tietojen säilyttämisestä on keinotekoinen. Tekijänoikeuslaissa ei tule rajoittavasti säätää asioista, joista on säädetty jo muualla lainsäädännössä.

Salassapidosta säätäminen ei myöskään tarkoita, että säädöksellä olisi pantu täytäntöön myös DSM-direktiivin 20 artikla. Tältä osin ehdotuksen perusteluissa on selkeä virhe.

Edellä mainitun johdosta ehdotus ei vastaa DSM-direktiivin 19 artiklaa ja se tulee kirjoittaa perusteluineen uudestaan.

SELOn ehdotus:

Korvataan ehdotettu 30 § seuraavasti:

Avoimuusvelvoite

”Tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden on oikeus saada säännöllisesti, vähintään kerran vuodessa, ja kunkin alan erityispiirteet huomioon ottaen ajantasaiset, merkitykselliset ja kattavat tiedot teostensa ja esitystensä hyödyntämisestä osapuolilta, joille he ovat lisensoineet tai siirtäneet oikeutensa, tai luovutuksensaajiltaan tai alilisenssinsaajilta, varsinkin hyödyntämistapojen, kaikkien syntyneiden tulojen ja maksettavan korvauksen osalta. Tiedot ovat ajantasaisia, merkityksellisiä ja kattavia, jos ne ovat vähintään alalla yhteisesti laaditun suosituksen tai kollektiivisopimuksen mukaisia.”

8.3. Tekijän oikeus perua oikeudenluovutus

Ehdotetussa 31 §:ssä säädettäisiin tekijän oikeudesta perua oikeudenluovutus, mikäli teosta ei ole hyödynnetty laissa säädettyssä ajassa. Kysymys on pakottavasta säännöksestä, mistä johtuen nykyiset tahdonvaltaiset, teostyyppikohtaiset säännökset poistettaisiin tekijänoikeuslaista. Ainoana poikkeuksena olisivat elokuvateoksia koskevat säännökset, jotka säilyisivät ennallaan, mutta muuttuisivat pakottaviksi. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

Vastustamme

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

Ehdotettu ratkaisu perustuu vakavasti puutteelliseen tai olemattomaan nykytilan arviointiin ja täysin virheelliseen vaikutusarviointiin. Tämän takia sekä pykälä että sen perustelut on kirjoitettava kokonaan uusiksi.

Luonnoksen mukaan tekijällä olisi oikeus perua oikeudenluovutus, jos teosta ei ole julkaistu kolmen ja puolen vuoden kuluessa siitä, kun hän on täyttänyt sopimuksen ehdot. Vain elokuvateosta koskevan sopimuksen purkamisesta säädettäisiin erikseen. Direktiivi edellyttää, että myös esittäville taiteilijoilla on oikeus perua oikeudenluovutus. Tämä puuttuu ehdotuksesta kokonaan.

Luoviin aloihin kuuluvat toimialat ovat hyvin erilaisia. On täysin kestämätön ajatus, että eri aloille säädettäisiin laissa yhteinen määräaika. Ratkaisu ei huomioi alojen erityispiirteitä. Ehdotettu määräaika on täysin mielivaltainen. Luonnoksessa ei kerrota lainkaan, mihin se perustuu.

Luonnoksen mukaan tekijällä ei olisi oikeutta perua oikeudenluovutusta sen jälkeen, kun teos on kerran julkaistu. Ei edes silloin, kun teosta ei ole enää saatavilla. Julkaisemiselle ei ole asetettu minkäänlaisia määrällisiä tai laadullisia kriteereitä. On täysin kestämätön ajatus, että tekijä ei voisi saada oikeuksia takaisin missään tilanteessa ensijulkaisun jälkeen. Jälleen eri tekijäryhmien asema heikkenisi nykyisestä.

Tekijälle vähemmän haitalliset ratkaisut olisivat edelleen mahdollisia, mikäli niistä sovitaan nimenomaisesti osapuolten välillä. Ottaen kuitenkin huomioon tekijöiden heikko neuvotteluasema, on selvää, että ehdotuksella olisi vähintäänkin vahva, eri tekijäryhmien asemaa merkittävästi heikentävä ohjausvaikutus.

SELO katsoo, että direktiivin vaatimukset ja tarkoitus voidaan toteuttaa parhaiten kirjoittamalla pykälä seuraavasti:

”Kun tekijä tai esittävä taiteilija on lisensoinut tai siirtänyt teosta tai muuta suojattua aineistoa koskevat oikeutensa, hänellä on oikeus peruuttaa lisenssi tai oikeuksien siirto kokonaan tai osittain ja pitää saamansa palkkio, jos teosta tai muuta suojattua aineistoa ei hyödynnetä alan erityispiirteet huomioon ottaen kohtuullisessa ajassa aktiivisesti ja tehokkaasti. Hyödyntäminen on aktiivista ja tehokasta, jos se on vähintään alalla yhteisesti laaditun suosituksen tai kollektiivisopimuksen mukaista.”

Sähköisessä muodossa teoksia on helppo pitää saatavilla ja hyödyntää ainakin näennäisesti. Teosten hyödyntämiseen tulee liittää aktiivisuusvelvollisuus. Lainsäädännöllä ei saa mahdollistaa tilannetta, jossa teos on hyödyntämättä, tai sitä ei hyödynnetä aktiivisesti, mutta tekijän ei olisi mahdollista saada oikeuksiaan takaisin. Alakohtaiset erityispiirteet voidaan ottaa parhaiten huomioon kollektiivisella sopimisella. Tekijän oikeus pitää saamansa palkkio on tärkeää todeta lakitekstissä, pelkkä maininta perusteluissa ei riitä.

Luonnoksen mukaan työ- tai virkasuhteessa luodun teoksen osalta työnantajalle jäisi aina rinnakkainen oikeus käyttää teosta. Ehdotus on direktiivin vastainen. Toisin kuin perusteluissa mainitaan (s. 36–37), direktiivi ei jätä jäsenvaltioille tässä liikkumavaraa. Direktiivi ei mahdollista,

että jäsenvaltio säätäisi kyseisen poikkeuksen tekijöiden ja esittävien peruuttamisoikeuteen. Jäsenvaltiot voivat säätää vain, että tekijät tai esittävät taiteilijat voivat halutessaan päättää sopimuksen yksinomaisen luonteen sen sijasta, että he peruuttaisivat lisenssin tai oikeuksien siirron (22 artiklan 2 kohta). Lisäksi jäsenvaltiot voivat säätää, että peruuttamisoikeudesta poikkeavat sopimusmääräykset ovat täytäntöönpanokelpoisia vain, jos ne perustuvat kollektiivisen sopimisen tuloksena tehtyyn sopimukseen (22 artiklan 5 kohta). Ehdotuksesta on täten välttämätöntä luopua.

8.4. Kustannussopimuksia koskevasta erityissäätelystä

Ehdotetussa 35 – 37 §:ssä säädettäisiin kustannussopimuksista. Säännöksiä on muutettu tavoitteena modernisoida voimassa olevia kustannussopimuksiin liittyviä säännöksiä. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

8.5. Tekijän oikeus rinnakkaistallentaa tieteellinen artikkeli

Ehdotetussa 38 §:ssä säädettäisiin tekijän oikeudesta rinnakkaistallentaa tieteellinen artikkeli. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

8.6. Esittävän taiteilijan yksinoikeuden laajentaminen

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi tekijänoikeuslain 45 §:ää siten, että kuvatallenteelle tallennetun esityksen tekijänoikeudellinen suoja laajenisi vastaamaan lähtökohtaisesti äänitallenteelle tallennetun esityksen oikeuksia. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

8.7. Tekijänoikeuksista vapaista (public domain) teoksista otetut valokuvat (TekL 49 a §, DSM-direktiivin 14 artikla)

Valokuvaajan lähioikeutta ehdotetaan kavennettavaksi siten, että valokuva teoksesta, jonka suoja-aika on päättynyt, ei tulisi valokuvaajan lähioikeussuojan piiriin. Tavoitteena on varmistaa, että toisella

suojamuodolla ei voida estää tekijänoikeudesta vapaiden (public domain) teosten käyttämistä. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

9.1. "Lyhyet otteet"

DSM-direktiivin 15 artiklan mukaisesta lehtikustantajan lähioikeudesta säädettäisiin tekijänoikeuslain 50 §:ssä. Uudella lähioikeudella suojattaisiin lehtikustantajan oikeutta määrätä lehtijulkaisun saattamisesta yleisön saataviin tietoverkoissa tietoyhteiskuntapalvelun tarjoajan toimesta. Direktiivissä suojan kohde jää jokseenkin avoimeksi, ja suojan kohde on rekonstruoitu siten, että se mahdollisimman hyvin kattaisi sellaiset käyttömuodot (käyttö uutisseuranta- ja uutiskoostepalveluissa), joita direktiivissä on tavoiteltu. Eräänä haasteena on kysymys siitä, miten tulisi suhtautua direktiivin säännökseen, jonka mukaan suojan piiriin eivät kuulu ”erittäin lyhyet otteet tai yksittäiset sanat”. Direktiivissä ei määritellä tarkkaa rajaa sille, minkälaiset otteet ovat sallittuja, eikä sellaista aseteta myöskään 50 §:ssä. Sen sijaan säännöksessä lähtökohtana on, että myös epäolennaisten otteiden toistuva käyttö voi loukata tekijänoikeutta, ja sen perusteella on ehdotettu sanamuotoa, joka vastaa nykyistä tietokantasuojaa (tietokantadirektiivissä on vastaavanlainen konstruktio, eli myös tietokannan epäolennaisten osien toistuva käyttö voi kuulua yksinoikeuden piiriin). Valmistelun aikana työpajoissa toivottiin, että ainakin otsikko olisi laissa säädetty ”vapaaksi”. Jos pidätte tarpeellisena, että laissa säädetään tietty sana- tai merkkimäärä, jonka käyttö olisi aina sallittua, niin minkä pituinen sana- tai merkkimäärän tulisi olla? Miten vastaavasti määriteltäisiin muiden suojan kohteiden (esim. valokuva tai audiovisuaalinen aineisto) osalta sallitun käytön määrä?

-

9.2. Lehden toisintaminen toisessa sanoma- tai aikakauslehdessä (voimassa oleva TekL 23 §)

Valmistelussa on arvioitu, että voimassa olevan TekL 23 §:n säilyttäminen ei ole mahdollista, sillä siinä on olennaisesti kysymys sanoma- tai aikakauslehden kilpailijan (toisen sanoma- tai aikakauslehden taholta, joka on samalla myös tietoyhteiskunnan palvelu) oikeudesta toisintaa sanoma- tai aikakauslehdessä julkaistu artikkeli, joka lienee lähtökohtaisesti laajempi kuin ”erittäin lyhyt ote tai yksittäiset sanat”. Yhdyttekö tähän arvioon? Jos ette, millä perusteella tulisi katsoa, että kilpaileva sanoma- tai aikakauslehti ei käytä hyväkseen sanoma- tai aikakauslehden tekemiä investointeja sisällöntuotantoon, jonka johdosta uutisartikkelin toisintaminen olisi sallittua suoraan lain nojalla, kun sen sijaan vastaavan pituisen otteen käyttäminen esimerkiksi uutiskooste- tai uutisseurantapalvelussa olisi kiellettyä?

-

9.3. Internetin hakupalvelut

Direktiivin 15 artiklassa tai sen esitöissä ei ole mainintaa siitä, että sanoma- ja aikakauslehden lähioikeudella olisi vaikutusta internetin hakupalveluihin (esim. Google hakupalvelu, Bing, Ecosia ym). Lähtökohtaisesti voidaan katsoa, että direktiivillä ei ole tarkoitettu olevan vaikutusta hakupalveluiden toimintaan ja että direktiivissä olevaa viittausta siihen, että linkittäminen ei kuulu yksinoikeuden piiriin, voidaan tulkita samansuuntaisesti. Toisaalta direktiivissä ei nimenomaisesti myöskään suljeta pois

tämänkaltaisia tietoyhteiskuntapalveluiden tarjoajia yksinoikeuden soveltamisalasta. Onko sanoma- tai aikakauslehden lähioikeussuojan yhteydessä tarpeen ottaa kantaa hakupalveluiden toimintaan? Jos on, miten asiaan tulisi ottaa kantaa esityksessä?

-

9.4. Tekijöiden osuus lehtikustantajan saamista korvauksista

Ehdotuksen (ja DSM-direktiivin) mukaan tekijällä on oikeus asianmukaiseen osuuteen lehtikustantajan saamista korvauksesta. Tulisiko tekijöiden osuutta määritellä tarkemmin laissa? Jos katsotte, että tekijöiden osuus korvauksesta tulee määritellä, tulisiko sen olla prosenttiosuus vai jotain muuta? Minkä suuruinen osuus?

-

9.5. Tarve sopimuslissenssisäännökselle tekijöiden korvausosuuden hoitamiseksi

Sanoma- ja aikakauslehdet sisältävät suuren määrän eri aineistoja. Jotta lehtikustantajat välttyisivät neuvottelemasta kunkin tekijänoikeuden haltijan kanssa erikseen asianmukaisista korvauksista, voi olla molemmille osapuolille helpompaa, että asia hoidettaisiin sopimuslissenssisäännöksellä joka mahdollistaisi sen, että lehtikustantaja voisi neuvotella yhteishallinnointiorganisaation kanssa keskitetysti korvausosuudesta ja korvaukset tilitettäisiin organisaation kautta tekijänoikeuden haltijoille. Pitäisikö lakiehdotukseen lisätä asiaa koskeva sopimuslissenssisäännös? Voitte halutessanne perustella kantaanne lyhyesti vastauksenne yhteydessä.

-

Jos yllä oleva vastauskenttä loppui kesken, voitte jatkaa tässä.

-

9.6. Sanoma- tai aikakauslehden lähioikeussuoja - arvio ehdotetusta TekL 50 §:stä kokonaisuudessaan

Arvioikaa nyt ratkaisua kokonaisuudessaan. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

-

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja tai muutosehdotuksia

-

10.1. Onko ratkaisussa riittävästi huomioitu eri perusoikeuksien välistä tasapainoa?

Verkkosisällönjakopalvelun tarjoajien vastuusta säädettäisiin tekijänoikeuslain uudessa 6 a luvussa. Sen mukaan verkkosisällönjakopalvelun tarjoaja olisi vastuussa tekijänoikeuden loukkauksesta, joka aiheutuu siitä, että sisällön tuottaja (direktiivissä käytetään ilmaisua ”käyttäjä”) on tallentanut palveluun aineistoa, joka loukkaa tekijänoikeutta. Palvelun tarjoaja ei kuitenkaan olisi vastuussa tekijänoikeuden loukkauksesta, jos palvelun tarjoaja on ryhtynyt asianmukaisesti ja oikeasuhtaisesti toimenpiteisiin luvan hankkimiseksi tekijältä tai estänyt tekijän tai tämän puolesta toimivan pyynnöstä pääsyn tekijänoikeutta

loukkaavaan aineistoon. Direktiivin mukaisilla säännöksillä vahvistetaan tekijänoikeuden toimeenpanoa verkkosisällönjakopalveluissa ja tekijän mahdollisuutta määrätä teoksestaan. Direktiivin vaatimusten mukaisesti säädettäisiin siitä, miten tulisi välttää sitä, että estetään pääsy tekijänoikeutta loukkaamattomaan aineistoon, sekä keinoista, joilla direktiivin vaatimusten mukaisesti parannetaan sisällön tuottajien oikeusturvaa. Direktiivin sääntely on hyvin perusoikeusherkkää ja direktiivin toimeenpanossa on otettava huomioon tekijöiden omistusoikeus, palvelun tarjoajien elinkeinovapaus ja sisällön tuottajien sananvapaus. Direktiivin toimeenpanossa on pyritty perusoikeusmyönteiseen ja eri perusoikeuksien välistä tasapainoa huomioivaan täytäntöönpanoon. Onko tässä tavoitteessa onnistuttu yleisellä tasolla? Ellei, millä perusteella katsotte, että ehdotettu sääntely on perusoikeuksien vastainen?

-

Tässä voitte perustella tarkemmin. Perustelkaa mielellään viittaamalla siihen perustuslakivaliokunnan, EU-tuomioistuimen tai Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisuun, johon tukeudutte. Kertokaa myös, miten esitystä tulee mielestänne korjata, ja perustelkaa muutosehdotukset perusoikeuksien toteutumisen kannalta.

-

10.2. Sananvapautta koskevien tekijänoikeuden rajoitusten vahvistaminen (uusi TekL 23 §)

Ehdotetussa uudessa 23 §:ssä säädettäisiin oikeudesta käyttää teosta toisessa teoksessa, eli tarkemmin sanottuna mahdollisuudesta käyttää teosta karikatyyrissä, parodiassa ja pastississa sekä teoksen satunnaisesta sisällyttämisestä toiseen teokseen. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

-

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

10.3. Pykäläkohtaiset huomiot uudesta 6a luvusta

a. TekL 55 a §:ssä säädettäisiin verkkosisällönjakopalvelun tarjoajan vastuusta. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

b. Ehdotetussa 55 b §:ssä säädettäisiin verkkosisällönjakopalvelun tarjoajan tiedonantovelvoitteesta. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

c. Ehdotetussa 55 c §:ssä säädettäisiin verkkosisällönjakopalvelun tarjoajan velvollisuudesta estää yleisön pääsy aineistoon. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

d. Ehdotetussa 55 d §:ssä säädettäisiin kiellosta esittää perusteettomia poistovaatimuksia. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

e. Ehdotetussa 55 e §:ssä säädettäisiin sisällön tuottajalle annettavasta ilmoituksesta. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

f. Ehdotetussa 55 f §:ssä säädettäisiin verkkosisällönjakopalvelun tarjoajan velvollisuudesta tarjota keinoja erimielisyyksien selvittelyyn palvelussa. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

g. Ehdotetussa 55 g §:ssä säädettäisiin palauttamispyyntöistä. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

h. Ehdotetussa 55 h §:ssä säädettäisiin tekijänoikeusriitalautakunnasta. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun? Voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia vastauksenne yhteydessä.

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

i. Ehdotetussa 55 i §:ssä säädettäisiin asian käsittelystä tekijänoikeusriitalautakunnassa. Mikä on kantanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

j. Ehdotetussa 55 j §:ssä säädettäisiin tekijänoikeusriitalautakunnan ratkaisujen julkisuudesta. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

k. Ehdotetussa 55 k §:ssä säädettäisiin hyvityksestä ja vahingonkorvauksesta. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

l. Ehdotetussa 55 l §:ssä säädettäisiin hyvityksestä ja vahingonkorvauksesta. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

m. Ehdotetussa 55 m §:ssä säädettäisiin riitojen käsittelyä koskevista sopimusehdoista. Mikä on kantaanne ehdotettuun ratkaisuun?

Emme osaa sanoa

Tässä voitte perustella kantaanne ja esittää vaihtoehtoisia ratkaisuja ja muutosehdotuksia

-

11.1. Neuvottelumekanismi (13 artikla)

DSM-direktiivin 13 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava mahdollisuus saada apua puolueettomalta elimeltä tai sovittelijalta sopimusneuvotteluissa audiovisuaalisten teosten saattamiseksi yleisön saataviin tilausvideopalveluissa. Valmistelussa on arvioitu, että lainsäädäntömme ei aseta esteitä sille, että osapuolet, joilla on lisensiointiin liittyviä vaikeuksia, voivat saada apua sopimukseen pääsemiseksi, esimerkiksi sovittelijoilta asianajajaliiton kautta tai Keskuskauppakamarin sovittelijoilta? Yhdyttekö tähän käsitykseen? Jos ette, miksi?

-

11.2. Kustantajan oikeus hyvityksiin (16 artikla)

DSM-direktiivin 16 artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat säätää, että kustantajalla on oikeus osuuteen siirrettyjen oikeuksien nojalla maksetuista hyvityksistä. Tekijänoikeuslain 19 §:n mukaan tekijä ei voi luovuttaa toiselle oikeuttaan lainauskorvaukseen, eikä oikeus lainauskorvaukseen siirry kustantajalle kustannussopimuksen nojalla. Vastaavasti tekijänoikeuslain 26 a §:ssä säädettyä hyvitystä yksityisestä kopioinnista maksetaan vain alkuperäisille oikeudenhaltijoille, eikä hyvitykseen ole subjektiivista oikeutta. Valokopiointia koskevan tekijänoikeuden rajoituksen nojalla kerättävät korvaukset maksetaan käytännössä yhteishallinnointiorganisaation tilityssäntöjen perusteella, mikä mahdollistaa myös korvausten maksamisen kustantajille. Valmistelussa nykytilannetta ei ole pidetty tarpeellisena muuttaa. Yhdyttekö tähän käsitykseen? Jos ette, miksi?

11.3. Vaihtoehtoinen riitojenratkaisumenettely (DSM-direktiivin 21 artikla)

DSM-direktiivin vaihtoehtoista riitojenratkaisumenettelyä koskevan 21 artiklan osalta ei ehdoteta muutoksia voimassaolevaan tekijänoikeussäätelyyn. Valmistelussa on katsottu, että nykyinen lainsäädäntö ei aseta esteitä vapaaehtoisten vaihtoehtoisten riidanratkaisumenetelmien käytölle ja sille, että tekijä tai esittävä taiteilija voisi valtuuttaa esimerkiksi tekijöitä tai esittäviä taiteilijoita edustavan organisaation toimimaan puolestaan myös vapaaehtoisessa vaihtoehtoisessa riidanratkaisussa, kuten välimesmenettelyssä tai sovittelussa. Yhdyttekö tähän näkemykseen? Jos ette, miksi?

SELO ei yhdy esitettyyn näkemykseen.

Oikeudenmukaisuus toteutuu oikeuskäsittelyssä. Lain säännökset, joiden noudattamista ei voida varmistaa, eivät tosiasiasa tarjoa tekijöille tai esittäville taiteilijoille oikeussuojaa.

DSM-direktiivin perustelutekstin mukaan velvollisuus vaihtoehtoisen riidanratkaisujärjestelmän olemassaolon varmistamiseksi on luotu sen vuoksi, että tekijät ja esittävät taiteilijat ovat usein haluttomia vaatimaan oikeuksiaan sopimuskumppaneiltaan tuomioistuimessa (kohta 79).

Tekijöiden haluttomuus riidanratkaisuun on tunnustettu Suomessa jo hallituksen esityksessä HE 181/2014 tekijänoikeuslain muuttamiseksi:

Syynä nykyisen sovittelusäännöksen käytön vähäisyydelle on paitsi säännöksen yleisluontoisuus myös se, että tekijänoikeuden alalla tekijöiden on yleisesti vaikea puuttua yksittäisten sopimusehtojen kohtuuttomuuteen. Tämä on johtunut siitä, että tekijä voi epäkohtiin puuttuessaan menettää tulevia työtilaisuuksia saman toimijan tai saman alan toimijoiden kanssa. Pienillä markkinoilla tekijät ovat riippuvaisia pääsääntöisesti kaikista tarjolla olevista työtilaisuuksista.

SELO:n käsityksen mukaan leimaantumisen ja siten tulevien työtilaisuuksien menettämisen pelon lisäksi yksi merkittävimpiä syitä riidanratkaisun vähäiselle käytölle on tuomioistuinkäsittelyn suuret kustannukset.

Jo tuomioistuinnmaksu markkinaoikeudessa tai käräjäoikeudessa on 510,00 € yksityishenkilöltä. Asianajat laskuttavat tekijänoikeudellisista riita-asioista pääkaupunkiseudulla vähintään 280,00 € tunnissa lisättyä arvonlisäverolla. Ammattiliittojen oikeusturvavakuutukset eivät säännönmukaisesti kata riitoja, jotka liittyvät tekijänoikeuteen.

SELOn eurooppalaisen kattojärjestö FERAn teettämän euroopanlaajuisen palkkakyselyn mukaan elokuvaohjaajat tienavat vuosittain keskimäärin 25.000 € nettona, josta summasta taiteellisesta työstä saadut tulot ovat keskimäärin 19.000 € vuodessa. Tekijänoikeuteen liittyvät riita-asiat on yleensä rajattu oikeusturvavakuutusten soveltamisalan ulkopuolelle.

Tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden euromääräiset intressit avoimuusvelvoitetta ja sopimuksen kohtuullistamista koskeissa asioissa ovat säännönmukaisesti pieniä suhteessa oikeudenkäynnin kuluihin. Kun tekijöiden tulonmuodostus on jo valmiiksi epävarmaa ja tulot säännönmukaisesti pieniä, ei tekijöillä ole käytännössä mahdollisuuksia riitauttaa muutamien satojen tai tuhansien eurojen saatavia.

Näistä syistä tuomioistuin käsittely ei ole ollut tekijöille ja esittäville taiteilijoille todellinen vaihtoehto riitojen ratkaisemiseksi. Kysymys on rakenteellisesta epäoikeudenmukaisuudesta, mikä on mahdollistanut audiovisuaalisen alan sopimuskulttuurin kehittymisen epätasapainoiseksi.

Hallituksen esityksen mukaan direktiivin artiklaa 21 ei panna erikseen täytäntöön. Hallituksen esitystä tältä osin perustellaan ainoastaan seuraavasti:

Direktiivin 21 artiklan mukaan direktiivin avoimuusvelvoite tai sopimuksen kohtuullistamisasia tulee voida saattaa ratkaistavaksi vapaaehtoisessa, vaihtoehtoisessa riitojenratkaisumenettelyssä ja tekijöitä ja esittäviä taiteilijoita edustavien organisaatioiden tulee voida käynnistää tällaisia menettelyitä tekijän tai esittävän taiteilijan nimenomaisesta pyynnöstä. Suomen lainsäädäntö ei aseta esteitä sille, että organisaatio voi tekijän tai esittävän taiteilijan valtuuttamana edustaa tätä sovittelussa tai välimiesmenettelyssä.

Hallituksen esitys lähtee siitä, että direktiivin tarkoitus on ollut ainoastaan mahdollistaa tekijän tai esittävän taiteilijan edustus organisaation toimesta. Hallituksen esityksellä on sivuutettu direktiivin ydintavoite, eli mahdollistaa tekijöille ja esittäville taiteilijoille riitojenratkaisu tuomioistuimen ulkopuolella. Tämän lisäksi hallituksen esityksessä ei ole lausuttu lainkaan direktiivin johdantokappaleesta 78, jonka mukaan tekijän tai esittävän taiteilijan henkilöllisyys tulee voida pitää salassa niin kauan kuin mahdollista.

Direktiivin perustelujen mukaan vaihtoehtoinen riitojenratkaisumenettely ei saisi vaikuttaa osapuolten oikeuteen vaatia ja puolustaa oikeuksiaan tuomioistuinteitse (kohta 79). Hallituksen esityksessä mainittu välimiesmenettely estää saman asian käsittelyn yleisessä tuomioistuimessa, minkä vuoksi hallituksen esitys on ristiriidassa DSM-direktiivin vaatimusten kanssa.

DSM-direktiivi edellyttää, että tekijöillä on mahdollisuus saattaa asiansa vaihtoehtoiseen riidanratkaisumenettelyyn. Sekä hallituksen esityksessä mainittu sovittelu että välimiesmenettely edellyttävät molempien osapuolten suostumusta. Kun sekä sovittelu että välimiesmenettely ovat riippuvaisia sopimuskumppanin suostumuksesta, eivät nämä riitojenratkaisumenettelyt tarjoa tekijöille mahdollisuutta vaihtoehtoiseen riitojenratkaisuun, vaan ainoastaan mahdollisuuden sopia tällaisesta riidanratkaisusta.

Vielä on huomioitava, että riitojen ratkaisu sekä sovittelussa että välimiesmenettelyssä voi johtaa tekijän kannalta kohtuuttomuuteen menettelyjen korkeiden kustannusten vuoksi. Sekä sovittelussa että välimiesmenettelyssä laskuttavia osapuolia ovat sekä asian ratkaisija että osapuolten omat avustajat. Menettelyjen aloittamismaksut (1.500 €) ovat moninkertaiset tuomioistuimen käsittelymaksuun nähden. Kun yksi tekijöiden pääasiallisista esteistä riitojen ratkaisulle tuomioistuimessa on ollut suuret oikeudenkäyntikustannukset, ei hallituksen esitys tarjoa direktiivin edellyttämää varteenotettavaa ratkaisua esteiden poistamiseksi.

Vielä on huomioitava, ettei sovittelu ole käyttökelpoinen riidanratkaisuforum silloin, kun osapuolet ovat epätasa-arvoisessa asemassa. Sovittelussa lähtökohtana ei ole mennyt tapahtuma ja siihen sovellettavat lait ja säännökset, vaan vapaamuotoisempi pyrkimys löytää riitaan sovinnollinen ratkaisu. Sovittelussa heikommassa asemassa olevalla tekijällä saattaa olla suuri paine hyväksyä epätyytyttävä, lain tasoisen suojan alittava ratkaisu.

Direktiivin 23 artiklan mukaan jäsenvaltion on varmistettava, että sopimusehto, jolla estetään mahdollisuus turvautua vaihtoehtoiseen riidanratkaisumenettelyyn, on täytäntöönpanokelvoton tekijään tai esittävään taiteilijaan nähden. Mahdollisesti tällaisella sopimusehdolla tarkoitetaan tekijän ja tuottajan välistä sopimusta, jolla tekijä sitoutuisi olemaan vaatimatta vaihtoehtoista riidanratkaisumenettelyä vastoin tuottajan suostumusta.

Hallituksen esitys johtaa kuitenkin samaan, epätyytyttävään lopputulokseen. Kun tekijöille ja esittäville taiteilijoille ei ole luotu hallituksen esityksellä sopimuskumppanin suostumuksesta riippumatonta oikeutta saattaa asia vaihtoehtoiseen riidanratkaisumenettelyyn, tulee asiassa todeta, ettei Suomi ole täyttänyt direktiivin vaatimuksia tältä osin.

Esityksessä ei ole arvioitu vaikutuksia vaihtoehtoisen riidanratkaisumenettelyn säätämättä jättämisestä. DSM-direktiivin tarkoitus on ollut parantaa tekijöiden mahdollisuuksia vaatia oikeuksiensa toteutumista tilanteessa, jossa tekijät ovat haluttomia saattamaan asioita tuomioistuinten ratkaistaviksi.

Luonnoksessa on sinänsä tunnistettu matalan kynnyksen riitojenratkaisumenettelyn puute Suomessa ja ehdotetaan uuden tekijänoikeusriitalautakunnan perustamista. Valitettavasti puute on kuitenkin tunnistettu yksipuolisesti ja ainoastaan sisällön tuottajien osalta.

Esityksen mukaan esimerkiksi välimiesmenettely olisi kohtuutonta sisällön tuottajan kannalta, sillä menettely on kallis, eikä sen lopputuloksesta voi valittaa (s. 50). Hallituksen esityksestä ei ilmene, minkä vuoksi välimiesmenettelyn kohtuullisuutta arvioidaan toisin tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden osalta.

Luonnoksessa tuodaan esille (s. 50): ”sisällön tuottajan kannalta erittäin merkityksellistä on oikaisusta ja palautuspyyntömenettelystä sekä mahdolliseen tuomioistuinkäsittelyyn liittyvä työmäärä ja kustannukset”. Esitysluonnoksessa tunnistetaan, että yli 500 euron tuomioistuinmaksu riita-asioissa voi olla merkittävä summa sisällön tuottajille. Samalla tekijöille esitetään ratkaisuja, joissa yksin hakemusmaksut ovat moninkertaisia.

Koska vain sisällön tuottajien oikeusturva on tällä tavoin huomioitu, on esitysluonnos direktiivissä tavoitellun eri intressiryhmät huomioivan tasapainon vastainen. Kuten yksittäisillä sisällön tuottajilla, ei myöskään yksittäisillä tekijöillä ole taloudellisia tai työmäärään liittyviä resursseja saattaa riitoja tuomioistuinkäsittelyyn.

Esitysluonnoksessa ei ole onnistuttu säilyttämään sisällön tuottajien ja tekijöiden intressien välistä tasapainoa, vaan tasapaino on tältäkin osin keikahtanut yksipuolisesti: tekijöiden kohdalla direktiivin tarkoitukset on jätetty toteuttamatta, kun taas sisällön tuottajien oikeusturvaa on parannettu huomattavasti.

SELOn ehdotus:

Yhdenvertaisen kohtelun ja oikeasuhtaisen tasapainon säilyttämiseksi myös tekijöille ja esittäville taiteilijoille tulee perustaa suositusluonteisia lausuntoja antava Opetus- ja kulttuuriministeriön alainen lautakunta, joka huomioi kuluriskin. Lautakunta käsittelisi tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden riidat, jotka koskevat direktiivin 19 artiklan mukaista avoimuusvelvoitetta ja 20 artiklan mukaista sopimuksen kohtuullistamismekanismia. Lautakunnan kokoonpanossa olisi riidan osapuolia edustavat tahot, yhtä monta kummallakin puolella, sekä vähintään yksi riippumaton asiantuntija. Lautakunnan antamien lausuntojen tulisi olla julkisia edistäen hyvien käytäntöjen muodostumista koko taide- ja kulttuurikentälle. Lautakunnan käsittelystä perittäisiin kohtuullinen käsittelymaksu, ja molemmat osapuolet vastaisivat omista asiamieskuluistaan. Tekijän henkilötiedot tulisi voida suojata niin pitkäksi ajaksi kuin mahdollista.

12.1. Kuvailu tekijänoikeusjärjestelmän yleisestä merkityksestä

Esityksen vaikutusarvioinnissa (luku 4.2.) on kuvailtu tekijänoikeusjärjestelmän merkitystä yleisesti. Kuvailuun ei ole lisätty sellaista taustatietoa, joka ilmenee jo HE-luonnoksen 1 ja 2 luvusta, joissa kuvaillaan direktiivien sisältöä ja kansallista sääntelytarvetta. Kuvailuun on sisällytetty tekijänoikeusjärjestelmän kansantaloudellista merkitystä, tekijänoikeuden merkitystä luovien alojen ammattilaisten ja luovien alojen yritysten kannalta, sekä laajemmin osana yhteiskunnan tiedonvälitystä ja innovaatioiden edistämistä. Onko kuvailussa virheitä tai puutteita? Onko sitä tarpeen täydentää, ja jos on, miten?

Kuvailussa on virheitä ja puutteita:

Esitys on kirjoitettu taloudellisten ja käyttäjälähtöisten arvojen valossa siten, että se muuttaa tekijänoikeusajattelua ja tekijänoikeuden periaatteita aikaisemmasta. Esityksessä irtaannutaan pohjoismaisesta lainsäädäntöperinteestä ja eurooppalaisesta author's rights -ajattelusta.

Vaikutusarvioinnissa on annettu ensisijainen painoarvo taloudelliselle intressille sekä teosten hyödyntämiselle. Esityksessä todetaan (s.45), että tekijänoikeuslainsäädännön perimmäinen yhteiskunnallinen tarkoitus on edistää teosten saatavuutta. Tekijänoikeuslaki on kuitenkin säädetty ensisijaisesti luovan työn tekijöiden suojaksi. Suojaa ei ole sidottu taloudelliseen arvoon. Tekijänoikeuden syntymisen ainut kriteeri on teoskynnyksen ylittyminen. WIPO:n mukaan tekijänoikeuslain tarkoitus on lain tasolla varmistaa tekijöille oikeus heidän teoksiinsa ja luoda tasapainoinen suhde näiden oikeuksien ja yleisen edun välille. Lisäksi lailla edistetään luovuutta ja sitä kautta taloudellista ja sosiaalista kehitystä. "Tekijänoikeuden historia osoittaa tekijänoikeuslainsäädännön yhdeksi tärkeimmistä tavoitteista kirjallisuuden ja taiteen edistämisen. Vaikka lainsäädännölliset ratkaisut eri maissa poikkeavatkin toisistaan, tämä tavoite on ainakin ollut tekijänoikeusnormistolle yhteinen." (Haarman 2005, s. 9)

Tekijänoikeusjärjestelmän merkitystä tulisi arvioida ensisijaisesti luovien tekijöiden näkökulmasta, mikä on tekijänoikeuslainsäädännön ensisijainen tehtävä. Tekijänoikeuksilla varmistetaan luovan työn persoonallisuus- ja oikeudellinen suoja, luovan työn jatkuvuus sekä tekijöiden mahdollisuus tulla työllään toimeen. Vaikutusarvioinnissa ei ole otettu huomioon tekijän näkökulmaa riittäväällä tavalla.

Direktiivin tarkoitus ja sen asettamat vaatimukset tekijöiden suojasta eivät toteudu esityksen sisällössä. Esitykseen ei ole sisällytetty punnintaa siitä, mitä näiden tekijöiden asemaa parantavien normien säätämättä jättämisestä seuraa eli sitä, minkälainen vaikutus on esimerkiksi kohtuullisen korvauksen periaatteen ulosjättämisellä laista.

Esityksessä todetaan virheellisesti, että niillä aloilla, joilla tekijät ovat työ- tai virkasuhteissa, tekijänoikeusjärjestelmän merkitys jäisi vähäiseksi. Tosiasiassa tekijänoikeuden merkitys ei ole sopimussuhteesta riippuvainen.

12.2. Ehdotusten vaikutukset asiaryhmittäin

a. Tekijänoikeuden rajoituksia ja sopimuslisenssiä koskevat ehdotukset. Onko kuvailussa virheitä tai puutteita? Onko sitä tarpeen täydentää, ja jos on, miten?

-

b. Sopimusehtojen sääntelyyn (tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden asema sopimussuhteissa) liittyvien muutosten vaikutukset. Onko kuvailussa virheitä tai puutteita? Onko sitä tarpeen täydentää, ja jos on, miten?

Direktiivin tarkoitus ja sen asettamat vaatimukset tekijöiden suojasta eivät toteudu esityksen sisällössä eikä tekijöiden asema parane, toisin kuin esityksessä väitetään.

Nykyisin ja edelleen tekijöiden asema on yleisesti heikko verrattuna käyttäjäyritysten asemaan. Tekijänoikeuslain tarkoituksena on saattaa tasapaino perusoikeuksista johdettujen tekijän suojan ja yleisen teosten hyödyntämisoikeuden välille, mutta nyt esitetty lainsäädäntömuutos ei tällaista tasapainoa saavuta.

Esitykseen ei ole sisällytetty punnintaa siitä, mitä direktiivin mukaisten tekijöiden asemaa parantavien normien säätämättä jättämisestä seuraa eli sitä, minkälainen vaikutus on esimerkiksi kohtuullisen korvauksen periaatteen tai vaihtoehtoisen riidanratkaisumenetelmän poissäätämällä.

Kaupallista hyödyntämistä koskevien sopimusehtojen sääntelyyn liittyvien muutosten vaikutusten osalta esityksessä todetaan ehdotettujen mm. tiedonsaantioikeutta ja luovutuksen perumisoikeutta koskevien muutosten vahvistavan tekijöiden asemaa merkittävästi. Esityksen taustalla ei ole analysoitu lainkaan alan toimijoiden kokemuksia ja käsityksiä siitä, minkälainen nykytila kyseisten tilanteiden taustalla vallitsee saattamalla, minkälaiset lainsäädäntöön kirjatut normit katsottaisiin tosiasiassa parantavan tekijöiden asemaa sekä sopimussuhteessa heikomman osapuolen suoja. Tähän nähden nyt esitykseen sisällytetyt muutosehdotukset eivät vastaa riittävyydeltään direktiivin tarkoitusta eivätkä alan toimijoiden näkemystä. Sääntelyn pakottavuus on asia, joka todellisuudessa vahvistaa tekijöiden asemaa, mutta nyt ehdotetun sääntelyn sisältö on vesitetty ja jäänyt direktiivin tavoitteesta vajaaksi, kuten yllä pykäläkohtaisissa arvioinneissa on osoitettu. Muutoksen merkityksellisyys ei tavoita sitä tasoa, johon direktiivi olisi antanut mahdollisuuden.

Käyttäjälähtöisestä esityksen kirjoittamistavasta on esimerkkinä mm. se, että esityksessä tiedonsaantioikeuden määrittelyyn liittyvän ”hyvän tavan mukaisuus” katsotaan yritysten oikeudelliseksi epävarmuudeksi. Tosiasiassa epävarmuus riittävästä tiedonsaannista tulisi ko-

pykälän perusteella jäämään sopimussuhteen heikommalle osapuolelle eli tekijälle. Lähtökohtaisesti tiedon luovuttaja arvioi ”hyvän tavan mukaisuuden” antaessaan tietoja, ei tietojen saaja. Lainsäätäjällä olisi tässä kohtaa ollut mahdollisuus arvioida säännöstä mm. nykytilanteen ja alan toimijoiden näkemysten valossa ja säätää oikeusohje yksiselitteiseksi.

c. Tekijänoikeuden lähioikeuksiin ehdotettujen muutosten pääasialliset vaikutukset (esittävien taiteilijoiden suojan laajentaminen, lehtikustantajan lähioikeus). Onko kuvailussa virheitä tai puutteita? Onko sitä tarpeen täydentää, ja jos on, miten?

-

d. Verkkosisällönjakopalvelun tarjoajan vastuuta koskevan sääntelyn vaikutukset. Onko kuvailussa virheitä tai puutteita? Onko sitä tarpeen täydentää, ja jos on, miten?

-

13. Kysymyksiä perusoikeusarvioinnista

HE-luonnoksen 12 luvussa esitystä arvioidaan perusoikeuksien toteutumisen ja lainsäätämisyjärjestyksen kannalta. Onko analyysissä puutteita, esimerkiksi puuttuuko sellaista perustuslakivaliokunnan tai EU-tuomioistuimen ratkaisukäytäntöä, joka olisi asian arvioimisessa tarpeen ottaa huomioon? Jos puuttuu, mitä tulisi lisätä?

Analyysissä on merkittäviä puutteita. Tekijänoikeuslaissa on kyse tekijän omaisuudensuojasta ja tekijän moraalista oikeuksista. Tekijän omaisuudensuojan rajoittamista yleisön sananvapauden nojalla ei ole riittävästi arvioitu perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten kautta. Tekijän omaisuudensuojaa on käsitelty kaiken kaikkiaan suppeasti.

Tekijöiden aseman heikentämistä perustellaan toistuvasti sananvapaudella. Vaikka myös sosiaalinen media ja muu viihteellinen ilmaisu ovat sananvapauden piirissä, on sananvapauden ytimessä tärkeistä yhteiskunnallisista aiheista käytävä keskustelu. Ammattimainen vapaa journalismi, taide ja tiede ovat demokratian perusedellytyksiä, mutta niiden tekeminen vaatii taloudellisia resursseja. Tämä näkökulma on esityksessä unohdettu. Tarjoamalla suojaa teosten muiden taholta tapahtuvaa hyödyntämistä vastaan tekijänoikeus myös suojaa sananvapautta antamalla taloudellisen kannustimen ammattimaisen journalismin, taiteen ja tieteen tekemiselle. On tärkeää muistaa, että tekijänoikeus ei suojaa tietoa tai ideoita, ainoastaan tekijän persoonallista ilmaisua. Teosten siteeraaminen on sallittua hyvän tavan mukaisesti.

Haarman kirjoittaa YK:n ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen 27 artiklasta seuraavasti: “Artiklasta käyvät ilmi ne ainakin näennäisesti toisilleen vastakkaiset intressit, jotka tekijänoikeuslainsäätäjän on sovittava yhteen. Toisaalta on otettava huomioon kansalaisten yhteiset intressit eli ennen muuta vapaan tiedonvälityksen vaatimukset ja tehtävä halukkaille mahdolliseksi nauttia tieteen ja taiteen saavutuksista. Toisaalta taas on huolehdittava tekijöiden aineellisten ja moraalisten etujen suojaamisesta. Näillä vastakkaisilla vaatimuksilla on kuitenkin myös yhteinen tavoite, joka on juuri se, joka edellä on nähty kaikkien erilaisten tekijänoikeuslainsäädäntöjen tärkeimmäksi päämääräksi: kumpainenkin pyrkii edistämään tieteen ja taiteen kehitystä ja niiden saavutusten levittämistä.” (Haarman 2005, s.11)

14. Muut yksityiskohdat, joista haluatte lausua

Onko esityksessä muita yksityiskohtia, joita haluatte kommentoida, kuten siirtymäsäännökset, lakien voimaantulo, lain seuranta ja toimeenpano tai jotain muuta vastaavaa?

SELO katsoo, että luonnos sisältää useita tekijöiden asemaa koskevia virheellisiä väittämiä, jotka tulisi poistaa tai muokata. Virheellisiä väittämiä liittyen kolmanteen lukuun on nostettu pykäläkohtaisissa vastauksissa. Todettakoon lisäksi, että luonnoksessa esimerkkinä käytetty porovideo ei lähtökohtaisesti ylitä teoskynnystä (s. 83).

SELO katsoo, että lain merkittävien vaikutusten arvioimiseksi uudelleen valmisteltu hallituksen esitys pitää saattaa lainsäädännön arviointineuvoston käsiteltäväksi.

Yhteenveto keskeisistä huomioista

Tässä voitte halutessanne esittää lyhyen yhteenvedon lausuntonne keskeisistä huomioista ja kannanotoista.

SELO katsoo, että

- esitys tulee valmistella direktiivin kolmannen luvun artiklojen osalta uudelleen, ja myös artikkelit 18 ja 21 tulee implementoida
- esityksestä tulee poistaa virheelliset väitteet ja johtopäätökset, ja perustelutekstiä tulee tasapainottaa asenteellisuuden poistamiseksi
- tekijöiden ja esittävien taiteilijoiden asemaa tulee parantaa direktiivin vaatimusten mukaisesti erityisesti kannustamalla alakohtaiseen kollektiiviseen sopimiseen
- esityksen tulee seurata muuta pohjoismaista kehitystä
- tekijänoikeuslain tulee edistää tekijöiden toimeentuloa, luovan työn tekemisen edellytyksiä ja mahdollistaa kotimainen korkeatasoinen taide

Silvennoinen Kaarina
Suomen Elokuvaohjaajaliitto ry